

Til — —

Du rara ört som ej din like
I färg, i glans, i täckhet har,
Bland all din slägt i Floras rike
Din fågring mäst mit öga drar:
På dina blad Naturen spelar,
I konst, i prakt hon yttrar sig,
Den fina balsam-lukt du delar,
Förnöjer och förtjusar mig.

Med trogen omsorg jag dig skiöter,
En lindrig luft du andas får,
En häftig ihl dig aldrig möter,
För heta, köld du säker står.
Et lifligt väder på dig fläktar,
Som tränger genom blad och knopp
Och när af värma du försmäktar
En kylig flod dig friskar opp.

Men liksom du min hydda pryder
Och dig i all din täckhet ter,
En grym förvandlings lag du lyder
Du vissnar, dör och fins ej mer.
Du hastigt all min möda glömmar
Och ledsnar vid min ömma vård,
Bland ringa stoft din fågring gömmer,
Du är ju otacksam och hård?

Men skall jag på en blomma klandra,
Det veka väsen klaga an,
Dess öde är at sig förändra,
Hon måste vara som hon kan.
Hon är et gräs, hon skal förfalna,
Jag intet agg til henne bär.
Så ser jag ock dit hierta kallna
Det måste vara som det är.